

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

1. ČERVENCE 2001

Z obsahu:

**Hospodin slavnostně
ohlašuje své slovo**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
13. 6. 2001
- strana 2 -

**Dědictví otců zachovej
nám, Pane**

Více než tisíc let je tomu,
co nám Pán poslal
soluňské hlasatele víry
a od té doby bez ustání
nám láskyplně a přímo
mateřsky nabízí
její poklady.
- strana 4 -

**Historie úcty
k Neposkvrněnému
Srdci Panny Marie (2)**

- strana 5 -

**Mariánské svatyně
v Lombardii**

Stefania Falasca
- strana 7 -

Nečekaný úspěch

- strana 9 -

**Malá zpráva
z moravské vísky**

Dopis čtenáře
- strana 10 -

**Začal jsem hledat
pravdu**

Svědectví jednoho
vězně (2)
- strana 14 -

Jan Matejko: Sv. Cyril a Metoděj, obraz věnovaný
Velehradu polskými poutníky (r. 1885)

Hospodin slavnostně ohlašuje své slovo

Někteří badatelé pokládají žalm 28, který jsme právě slyšeli, za jeden z nejstarších textů Žaltáře. Obraz, který básnicky a prosebně rozvíjí, je velkolepý: stojíme totiž před postupně se vzrůstající bouří. V hebrejském originálu je použit výraz *qol*, který znamená současně »hlas«, »dunění«. Proto někteří komentátoři titulují náš text »žalm sedmi hromů« podle počtu, kolikrát v něm zazní toto slovo. A tak můžeme říct, že žalmista chápe hrom jako symbol Božího hlasu, který svým přesahujícím a nedostižným tajemstvím vpadá do stvořené skutečnosti, takže ji až vzrušuje a děsí, ale ve svém konečném významu je to slovo pokoje a harmonie. Myšlenka zalétá ke 12. kapitole čtvrtého evangelia, kde hlas, který Ježíšovi odpovídá z nebe, vnímá zástup, jako když zahřmí (srov. Jan 12,28-29).

Když liturgie hodin zařazuje žalm 28 do ranních chval, zve nás, abychom zaujali postoj hlubokého a důvěryplného klanění před Božím majestátem.

Hlas velebnosti a moci

Biblický zpěvák nás zavádí do dvou situací a míst. Uprostřed (vv. 3-9) je to prezentace bouře, která se rozpoutá ze strany *spousty vod* Středozemního moře. Mořské vody pro pohled člověka Bible ztělesňují chaos, který útočí na krásu a jas stvoření, až je nahlodá, zničí a zdeptá.

V pozorování bouře, která rádí, je možno odhalit nesmírnou Boží moc. Prosebník vidí uragán, který se žene k severu a řítí se na pevninu. Největší cedry hory Libanon a hory Sirjon, nazývané jindy Hermon, jsou

blesky vyvráceny z kořenů a zdá se, že při hromu poskakují jako vyděšená zvířata. Hukot se přibližuje přes celou Svatou zemi a postupuje až k jihu do pouštních stepí Kadeš.

Druhá tvář nejmocnějšího Vládc

Po tomto obrazu plném pohybu a napětí jsme pozváni, abychom v kontrastu rozjímali o jiné scéně, která je představena na začátku a na konci žalmu (vv. 1-2 a 9b-11).

Proti zděšení a strachu se tu staví nyní úcta, která se klaní Bohu v síónském chrámu.

Je to jakoby komunikační kanál, který spojuje svatyni v Jeruzalémě se svatyní nebeskou: v obou těchto svatých prostorech je mír, který se pozvedá k Boží chvále. Místo ohlušujícího hromu nastupuje harmonie liturgického zpěvu, hrůzu nahradí jistota Boží ochrany. Bůh se nyní zjevuje, jak *trůní nad potopou jako král, který trůní věčně* (v. 10), jako Pán a nejvyšší Vládc všeho stvoření.

Výzva k pokoře a úctě

Tyto dva protikladné obrazy vyzývají prosebníka, aby prožil dvojí zkušenost. Především musí

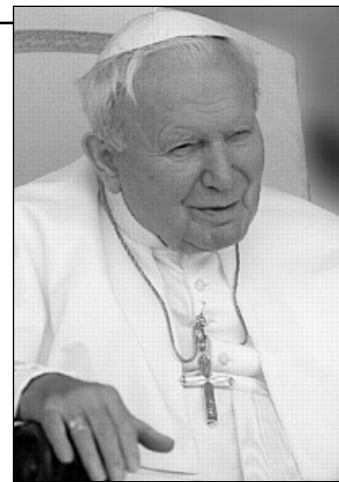
objevit, že Boží tajemství, vyjádržené symboly bouře, nemůže člověk uchvátit ani ovládnout. Jak zpívá prorok Izaiáš, Hospodin podobný blesku a bouři vpadá do dějin a zasévá paniku při konfrontaci s rozvratníky a utlačovateli. Zásahem jeho soudu jsou pyšní odpůrci vykořenění jako stromy zasažené uragánem a jako cedry roztržité božskými blesky (srov. Iz 14,7-8). V tomto světle se ozřejmuje to, co moderní myslitel (Rudolf Otto) označil jako *Boží tremendum*, tzn. jeho nevýslovná transcendence a jeho přítomnost jako spravedlivého Soudce v dějinách lidstva. To si marně namlouvá, že se vzepře jeho svrchované moci. Také Maria vyzvedne v Magnificat tento aspekt Božího působení: *Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil.* (Lk 1,51-52a)

Mocný Dárce pokoje

Žalm nám tedy představuje jiný aspekt Boží tváře, ten, který nám odhaluje ve vnitřní modlitbě i ve slavení liturgie. A podle zmíněného myslitele je to ono *fascinosum* v Bohu, tj. ono kouzlo, které pramení z jeho milosti, **tajemství lásky, kterou vylévá na věrného, klidnou jistotu požehnání vyhrazenou pro spravedlivého.** A tak před tváří chao-

su zla, bouří dějin a samotného hněvu božské spravedlnosti cítí se prosebník v pokoji přikryt pláštěm ochrany, kterou nabízí Prozřetelnost těm, kdo chválí Boha a kráčeji po jeho cestách.

Skrze modlitbu poznává, že **pravá touha Hospodina spočívá v tom, že daruje pokoj.**

V chrámě se uzdraví náš nepokoj a smaže náš strach; máme účast na nebeské liturgii se všemi *Božími syny*, anděly a svatými. A tak nad bouří podobnou potopě, která ničí lidskou zlobu, se klene duha Božího požehnání, která připomíná *věčnou smlouvu mezi Bohem a každou bytostí, která žije v těle na zemi* (Gn 9,16).

Nepřehlušitelné svědectví Synova božství

Především toto je poselství, které se vynořuje z opakovaného »křesťanského« čtení žalmu. Sedm *hromů* našeho žalmu představuje Boží hlas ve vesmíru, nejvyšším projevem tohoto hlasu je pak ten, kterým Otec při teofanii Ježíšova křtu zjevil jeho hlubokou totožnost jakožto *milovaného Syna* (Mk 1,11 nn). Svátý Bazil napsal: »*Hlas Boží nad vodami* snad zazněl nejtajemněji, když sestoupil shůry při Ježíšově křtu a řekl: Toto je můj milovaný Syn. Tehdy se totiž Hospodin vznášel nad mnoha vodami a označil je jakožto **křest**. Bůh slávy zahřměl z výsosti mocným hlasem svého svědectví... Můžeš také chápat v tomto **hromu změnu**, jaká se uskutečňuje ve křtu skrze mocný *hlas evangelia*.« (Omélie sui Salmi: PG 30, 359)

L'Osservatore Romano
14. 6. 2001

Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Povolání ke svobodě

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Nevíte, jakého ducha máte

Bliží se dni svátků a Pán spolu se svými míří do Jeruzaléma. Ti, kteří cítí vnitřní potřebu se s ním setkat, dokážou jej zastihnout i v průběhu této jeho poutní cesty. Připoj se také k jeho družině, abys mohl být svědkem těchto krátkých, ale velmi poučných setkání. Všechna se týkají záležitosti, která může mít i pro tvou budoucnost zásadní význam: jak se zachovat, když zaslechneš Boží volání k bezvýhradnému následování Božského mistra.

Dříve než se dostaví první povolání, připrav se na tato setkání upřímným zamyšlením nad povzbuzujícími slovy apoštola Pavla: *Bratři, byli jste povoláni ke svobodě.* Pokud se ti zatím zdá, jako by následovat Pána znamenalo přijmout břímě příkazů a zákazů, uvěř těm, kteří již zakusili, co to znamená odevzdat se zcela a bez výhrady nejlepšímu ze všech učitelů: To, co ti svým povoláním připravuje, je ve skutečnosti úplné vysvobození ode všeho, co tě tak či onak zotročuje.

Co se dovídá první z povolání? Aby počítal s tím, že Mistr, k němuž se chce připojit, nemá, kam by hlavu složil.

Pracovat s Pánem znamená od základů změnit svou životní orientaci. Lidé tohoto světa pracují, aby naplnili své stodoly⁽¹⁾ a opatřili si všechno, po čem touží, pro přítomnost i budoucnost. To však je starost, která ve skutečnosti svazuje. Ti, kdo všechny své síly a všechno své snažení zasvětili Pánu a jeho službě, nepracují se snahou, aby se dobře zabydleli oni sami, ale aby se zabydlelo Boží království, a mohou se spolehnout, že *všechno ostatní jim bude přidáno.*⁽²⁾ *Když jsem vás poslal bez měšce, bez mošny a bez opánků, měli jste v něčem nedostatek?* Co odpověděli jeho učedníci? *Ne, v ničem!*⁽³⁾ Následovat Pána, kamkoliv půjde, znamená opustit všechno pevné a definitivní, jisté je už jen jedno: služba Kristu a jeho evangeliu, které je třeba obětovat všechny ostatní jistoty.

Jak však rozumět slovům, která slyší druhý z příchodích: *Nechej, ať mrtví pochovávají své mrtvé?* Úplná změna způsobu smýšlení se nemůže nedotknout i tvých vztahů k blízkým a drahým. Ve všem tom, v čem vás nespojuje duchovní pouto stejného smýšlení, je třeba se duchovně odloučit i od těch, s nimiž nás pojí pouto krve. Nesmí tě udivovat, že se setkáš i s úplným nepochopením. Svěř je v důvěře Bohu a nechej je, ať dále žijí tím životem, ke kterému oni byli povoláni. Pánovo volání

ruší tvé povinnosti vůči těm, kteří by chtěli zabránit, abys šel za jeho hlasem. *Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelné.*⁽⁴⁾

To však neznamená, že pro své povolání nebudeš muset podstoupit nejednu zkoušku. I tvůj Pán a Mistr musel odrazet podlé návrhy Svůdce, který jej chtěl odlákat a odradit od poslání, které mu uložil Otec. Pokušení *ohlížet se nazpět* se bude vracet v nejrůznějších podobách. Apoštol Pavel mluví z vlastní zkušenosti, když říká: *Žijte duchovně, ať nepropadnete žádosti těla.*

Tělo touží po něčem jiném než duch. Je to zřejmé z toho, jaké plodí skutky. K jakým skutkům vede tělo, je známo: není to jen smilstvo a nečistota, ale také *nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádnost, stranicví a závist.*⁽⁵⁾ A nikdo, kdo dělá kterýkoliv z těchto skutků, *nebude mít podíl v Božím království.*⁽⁶⁾ Ovoce Ducha je naopak *láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, tichost.*⁽⁷⁾ Kdo maří toto dobré ovoce Ducha, *ten, kdo vás mate, neujde trestu, ať je to kdokoliv.*⁽⁸⁾

Odpůrce tvého povolání, který je *lhář a otec lží*⁽⁹⁾, snaží se přiblížit pod pláštěm svobody. Ví totiž dobře, že tvé srdce nemůže netoužit po svobodě, protože *k ní jsi byl povolán.* Ale svoboda nesmí být záminkou k tomu, aby ses *vracel ke starým způsobům.* A proto moudře uvažuj, komu a v čem dopřeješ sluchu. I docela *malý kousek* (i špatného) *kvasu prokvasí celé těsto.*⁽¹⁰⁾ *K tomu zlému vás nepohnul ten, který vás povolal.*⁽¹¹⁾ *Proto, bratři, tím více musíte upevňovat své povolání a vyvolení.*⁽¹²⁾

Ten, kdo je povolán k cestě do *Jeruzaléma*, nevyhne se tomu, že bude muset projít *samařským územím*, které se k němu staví nepřátelsky právě pro to, kam má namířeno. Tvůj cíl, tvůj ideál je totiž oněm samařským proto tak cizí, že nejsou schopni překonat *skutky těla*, jako jsou *stranicví, nepřátelství a sváry.* Nesmí tě překvapit, když tě *nepřijímají.* Nesvolávej na ně proto oheň z nebe. Nechej ty mrtvé, ať pochovávají své mrtvé, a ty jdi a všude zvěstuj Boží království. *Ti, kdo náležejí Kristu, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi.* Duch je tvým životem, podle Ducha jedne.

Bože, k tobě se utíkám, ty jsi můj Pán, ty jsi mým dědičným podílem. Velebím Hospodina, že mi byl rádcem, a nezakolísám, vždyť je mi po pravici.⁽¹³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 12,16-21; ⁽²⁾ Mt 6,33; ⁽³⁾ Lk 22,35;

⁽⁴⁾ Řim 11,2; ⁽⁵⁾ Gal 5,20n; ⁽⁶⁾ tamt.;

⁽⁷⁾ Gal 5,22; ⁽⁸⁾ Gal 5,10; ⁽⁹⁾ Jan 8,34;

⁽¹⁰⁾ srov. Gal 5,9; ⁽¹¹⁾ Gal 5,8;

⁽¹²⁾ 1 Petr 1,10; ⁽¹³⁾ resp. žalm 16

Liturgická čtení

1. čtení - 1 Král 19,16b.19-21

Hospodin řekl Eliášovi: „Elizea, syna Šafatova z Abel Mechola, pomaz za proroka místo sebe!“

Když Eliáš odešel z hory, našel Elizea, syna Šafatova, jak právě oral. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku, a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal.“

Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení byků, zabil je, na jejich jármu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.

2. čtení - Gal 5,1.13-18

Bratři!

To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapřáhnout do toho otrockého chomoutu.

Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli ke starým způsobům. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: „Miluj svého bližního jako sebe.“ Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili!

Chci říct toto: Žijte duchovně a nepropadnete žádostí těla. Tělo totiž touží proti duchu a duch zase proti tělu. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

Evangelium - Lk 9,51-62

Když se přibližovala doba Ježíšovy smrti, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné samařské vesnice, aby mu tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma.

Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“

On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice.

A jak šli, cestou mu někdo řekl: „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.“

Pokračování na str. 13

Dědictví otců zachovej nám, Pane

Více než tisíc let je tomu, co nám Pán poslal soluňské hlasatele víry a od té doby bez ustání nám láskyplně a přímo mateřsky nabízí její poklady. Ale jeho úsilí naráží na určité hranice: *Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvoje děti, jako slepice shromažďuje kuřátka pod svá křídla, ale nechtěli jste.*

Následky takového odmítání, které se týkají nejen Židů, ale všech lidí, tedy i našeho národa, jsou podle Ježíšových slov ničivé: *Zanechá se vám váš dům pustý (Mt 23,39).* Nejsou naše dějiny dějinami opakovaného odmítání Božího snažení? Proč je laskavé úsilí bezvýsledné? Hledíme odpověď v Božím slově. *Neboť vše, co je v Písmu napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování, výchově a spravedlnosti, aby tak Boží člověk byl potom dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé Boží dílo (2 Tím 3,16n).*

1. Venku zůstane každý, kdo má zálibu ve lži (Zj 22,15)

Tvrdošíjně odmítání láskyplného Božího úsilí má různé příčiny. Jednou z nich je **vnitřní prolhanost**. Ježíš říká:

Buďto je strom dobrý, a pak je i jeho ovoce dobré, nebo je strom špatný, a pak je i jeho ovoce špatné. Zmijí plemeno, jak byste mohli mluvit dobře, když jste lháři? (Mt 12,33n)

Prolhanost si obléká na sebe plášť dobrého zdání. Příklad: Boží slovo říká: *Nezabiješ!* (Dt 5,17) a Ježíš dodává: *Chci, aby měli život a měli ho v plnosti. (Jan 10,10)*

Když většina »zástupců lidu« zbaví nenarozený život právní ochrany, a přitom předstírá, že má na mysli dobro, jakým je údajně svoboda ženy v jejím rozhodování, pak platí Ježíšova slova: *Jak byste mohli mluvit dobře, když jste špatní? (Mt 12,34)* Šance, kterou Stvořitel života nabízí v každém donošeném dítěti, je zmařena. Boží ortel zní: **Vy jste nechtěli!** (Mt 23,38) Trestní dopad má demografické důsledky: *Zanechá se vám váš dům pustý. (Mt 23,39)*

Církev je z Božího pověření ochránkyní života.

2. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu (Mt 6,25)

Aramejské slovo *mamon* znamená bohatství. **Je to personifikace peněz jakožto moci, která zotročuje svět** (O. Odelain: Lexikon biblických jmen). Můžeme používat pozemských věcí, ale nesmí nás zotročit. To je axiom horského kázání: *Neshromažďuj-*

te si poklady na zemi, kde je rez a mol kazí a zloději vykopávají a kradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce. (Mt 6,16-9n)

Když Ježíš učinil bohatému mládenci nabídku: *Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým a pak přijď a následuj mne (Mt 19,22),* odešel mladík smutný, protože měl mnoho majetku (tamt. 22). Nabídku milosti můžeme odmítnout: *Nechtěl jsi.*

Kdo však Ježíšovo laskavé pozvání přijme, ví, jakou to dělá výměnu. Pavel píše Filipským:

V čem jsem dříve viděl pro sebe prospěch, to považuji nyní kvůli Kristu za škodu. Ano, vůbec všechno to považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se všeho toho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen. (Fil 3,7-9)

3. Mnoho falešných proroků vystoupilo ve světě (1 Jan 4,1)

Lžiproroky odhalil Jeremiáš ve 23. kapitole. Zvláště zálučná forma, kterou falešní proroci používají, jsou krásně zbarvené sny. Jeremiáš píše: *Slyšel jsem, co říkají proroci, kteří v mém jménu prorokují klam: »Měl jsem sen, měl jsem sen!« Je něco v srdci proroků, kteří prorokují klam, a proroků, kteří prorokují lest svých srdcí?*

Krásně zbarvené sny jsou taktika, kterou používají všichni lžiproroci. Církevní sny jsou často, jak říká Pavel, *domýšlivé rozumování, které se zvedá proti zjevené nauce (2 Kor 10,5).*

Kristova církev propaguje Boží království

Církev má za úkol propagovat Boží království. Musí to dělat, jak říká Kristus, vřele, láskyplně a mateřsky. Ale i ona naráží jako Ježíš na překážku: *A nechtěli jste (Mt 23,25).*

Druhý vatikánský koncil: Nabídka lásky

Něžnou, láskyplnou a mateřskou nabídku Božího království můžeme vidět ve 2. vatikánském koncilu. Církev jako *Kristovo tělo* se chtěla představit světu jako *Lumen gentium cum sit Christus* (světlo národů, kterým je Kristus). V naslouchajícím uchu církve zaznívá stále hlasitěji Ježíšova velekněžská modlitba:

Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my (Jan 17,12). Model jednoty je vnitrobožský: jednota Otce a Syna v Duchu svatém. To nesmíme přehlížet! Může být, mnozí si myslí, že by bylo možné obnovit jednotu cestou lidských kompromisů (u jednacího stolu). Ať koncilní otcové jakkoliv přinášeli svá lidská hlediska, závěry jsou něco víc než jen to, co vymysleli jednotliví církevní otcové. Podle mého přesvědčení nadpřirozené působení Ducha svatého v koncilu, které je možno pozorovat

teprve ve vzniklých závěrech, liší se značně od lidských názorů zájmových skupin v popředí.

Závěry Druhého vatikánského koncilu jsou pro věřící katolíky závazné. Musí se však na ně dívat v úplnosti všech souvislostí. Kdo tedy vytváří uměle protiklady nebo z textu jen vyčte, co odpovídá jeho osobním názorům, a ostatní texty buď přehlídí, nebo docela zfalšuje, neuznává nadpřirozené láskyplné působení církve. Ona chtěla totiž *shromáždit všechny, jako slepice shromažďuje kuřátka*.

Místo jednoty napětí a rozdělení

Místo aby se viděla a do praxe uváděla všeobsahující krásná pravda církve z koncilních dokumentů, dostávají se do oběhu »parakoncilní« »církvní sny«, které běží mimo závěry Druhého vatikánského koncilu. Příklady falešné interpretace v **protichůdných táborech** by bylo možno snadno najít. První příklad: V dogmatické konstituci o církvi stojí text:

Neomylnost, již chtěl božský Vykupitel vybatvit svou církev při definování nauky o víře a mravech, sahá tak daleko, jak daleko sahá poklad božského zjevení, který se má svatě uchovávat a věrně vykládat. Tato neomylnost přísluší římskému biskupovi, hlavě biskupského sboru, z jeho úřadu, když s konečnou platností vyhláší nauku o víře nebo mravech jako nejvyšší pastýř a učitel všech věřících křesťanů, který své bratry utvrzuje ve víře (srov. Lk 22,32). Proto se jeho definice právem pokládají za nezměnitelné samy ze sebe a ne na základě souhlasu církve. Vždyť byly proneseny s přispěním Ducha svatého, které mu bylo přislíbeno ve svatém Petrovi, a proto nepotřebují schválení nikoho jiného a nepřipouštějí odvolání k jiné instanci. (LG 25)

Jestliže se nyní někdo odvolává na Druhý vatikánský koncil a vykládá si ho tak, že církev,

to jsme my, a my máme právo čekat na vhodnou příležitost, kdy si prosadíme své požadavky a své mravy, pak je ve hře sama pravdivost. Jednostranné, pěkně zbarvené požadavky a sny jdou na úkor celé, často tvrdé pravdy a připomíná nám to Ježíšova slova: *Zmijí plemeno, jak byste mohli mluvit dobře, když jste lháři?* (Mt 12,34)

Jiný příklad: Je tu koncilní deklarace **Dignitatis humanae**. V jejím článku 9 je prohlášení o náboženské svobodě:

To, co tento vatikánský sněm prohlašuje o právu člověka na náboženskou svobodu, má svůj základ v důstojnosti lidské osoby.

V článku 10 se dále praví: *Mezi hlavní body katolické nauky patří zásada obsažená v Božím slově, že člověk má odpovědět Bohu vírou dobrovolně, že tedy nikdo nemá být nucen k přijetí víry proti své vůli.*

Na láskyplnou nabídku Boží má člověk odpovědět v lásce. Bez svobody není lásky.

To však vůbec neznamená, že církev nemá působit misijně. Papež Pavel VI. vydal v roce 1975 důležitý dokument *Evangelii nuntiandi*. Evangelium se musí hlásat. Pavel říká v 1. listu Korintským: *Běda mi, kdybych nehlásal evangelium* (9,17).

Není však možno měnit víru a pravdu tak, aby nakonec zachutnala. Církev má laskavě, mateřsky trpělivě a taktně šířit Boží království a **nepoužívat při tom nátlak**. Ale svoboda člověka připouští nicméně obě možnosti: živé Boží slovo buď dojde sluchu a nalezne souhlas, a pak *těm, kteří ho přijali, se dostane možnost stát se Božími dětmi* (Jan 1,12), anebo (živé Boží slovo) *do vlastního přišlo a svoji ho nepřijali* (Jan 1,11).

Co však může jak místní církve, tak národ očekávat, jestliže o něm bude platit: *Ale nechťli jste?*

*S použitím -sks- 14/2001
zpracoval -lš-*

Historie úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie (2)

Ať už soukromá, nebo veřejná úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie vychází především z Pisma svatého, vlastního pramenu Ducha svatého a duše mystického Kristova těla.

Svatý Lukáš v druhé kapitole svého evangelia, když vypráví o klanění pastýřů a o nalezení Ježíše v chrámě, uvádí, že Maria uchovávala všechny tyto věci ve svém srdci a uvažovala o nich.

Ta, která oděla lidskou přirozeností Slovo Otcovo, které se tak stalo také jejím synem, rozjímá o všem tom, co se týká jejího syna, a bude rozjímat o všech jeho skutcích a slovech. Ona je schránkou nebeských pokladů, kterých se dotýká sv. Lukáš a především sv. Jan. Svátí se nemohou dosti nasýtit úvahami o této schránce, tzn. o rozjímání nebeské Matky. Ale když přemítají ať už o jejich darech, nebo o duchu Nového zákona, o kterém Pán řekl skrze proroky, že vymění srdce svého lidu z kamene za srdce z masa, a když uvážíme, že Maria je nejen lidským tvorem, který je v Novém zákoně nejvznešenější, ale také archou této nové úmluvy, místem setkání Boha s člověkem, dospíváme k závěru, že rozjímání a modlitba Mariina spočívala v rozhovoru s Otcem o Ježíši a v rozhovoru s Ježíšem o Otci a o lidech, kteří tolik potřebují milosti a milosrdenství. Když pak rozjímáme o božské prostotě těchto myšlenek, vidíme hned, že se zrodily ze zbožného rozjímání nad evangeliem, a odhalíme, jak je Mariino Neposkvrněné Srdce hodno lásky a následování. A právě to dělali a stále dělají zbožní a upřímní ctitelé nebeské Matky.

Oni v činech a ve slovech Panny, zvláště pak v *Magnificat* nacházejí něco jako láskyplný oheň, jímž hořelo a plane Neposkvrněné Srdce.

Opravdu *Magnificat* je píseň Milující Milovanému, je to zpěv

lásky Neposkvrněného Srdce, je to symfonie, která nás sladce uvádí do rozkošné zahrady živého Boha. Je to zjevení tohoto Neposkvrněného Srdce a současně mateřské pozvání, abychom je napodobovali, uctívali a milovali.

B. Bover, zbožný a vzdělaný syn sv. Ignáce, shromáždil na 400 sentencí a titulů Otců a učitelů církve, světců a mystických autorů, které vycházejí z evangelia a ponořují se do kontemplanace o Srdcích Ježíše a Marie a připravují tak svým dílem a svým příkladem nástup veřejné úcty k těmto svatým Srdcím, která jsou ve spisech světců často spolu spojována, jak byla spojena zde na zemi a jak jsou nyní v Duchu svatém spojena pro celou blaženou věčnost. Přesto nechybí kontemplativní spisy světců, kteří si všímají jen Mariina Srdce. I ti jsou četní a zvláště v některých obdobích církevních dějin je dokonce jejich počet větší než mystiků Srdce Ježíšova.

Uvedme některé, kteří jsou nejen plni něžné úcty, ale jsou významní také z hlediska nauky.

Arnaldo di Bonavala vidí v tajemném probodění Mariina Srdce u paty kříže základ jejího spoluykupitelského působení. »Oba, Matka i Syn, přinesli Bohu stejnou oběť, ona krví svého Srdce a on krví svého těla.«

Ve zjeveních sv. *Brigity*, která se těší v církvi takové autoritě, čteme, že Ježíš řekl této své věrné služebnici: »Srdce mé Matky je jako mé Srdce; mohu říci, že moje Matka a já jsme jedním srdcem pracovali na spásu lidského rodu.«

V knize *Stimulus amoris*, která byla dlouho připisována sv. Bonaventurovi, ale patří bratru *Jakubovi z Milána*, čteme tuto skvělou a působivou větu:

Pokračování na str. 6

HISTORIE ÚCTY K NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE

Pokračování ze str. 5

»Všechno dílo spásy pramení ze Srdce Mariina.«⁽¹⁾ *Goffredo Admostensis* tvrdí se stejnou jasností a silou: »Duch svatý snesl Marii všechny dary milosti a všechny je spojil v jejím Srdci, aby tak mohla uzdravovat duše.« (MI. 174,986)

Mohli bychom pokračovat a uvádět líbezné a zanícené výrocky sv. Gertrudy, sv. Mechtildy, Umbertina da Casale a sv. Bernardina ze Sieny... ale na to tu není dosti místa. Omezíme se na tuto oduševněnou sloku středověkého básníka:

»Ó nádobo milosrdenství, nádobo naplněná všemi dobry, která tím, jak trpíš, zlým i dobrým uděluješ dobrodiní pokoj!«⁽²⁾

Můžeme shrnout: svatí, církevní spisovatelé a mystici viděli v Mariině Srdci Boží ráj, Eden nového Adama, archu úmluvy, schody do nebe, trůn Krále Mesiáše, Boží chrám, pramen milosti... a proto je nazývali Srdce svaté, Srdce posvátné, Srdce zářící jasem, Srdce panenské, Srdce mateřské, Srdce královské, Srdce nejčistější a konečně Srdce Neposkvrněné, což se mi jeví jako titul nejsladší a nejvýstižnější.

Až do XVII. století soukromá a místní úcta, která začala již u apoštola Jana, stále vzrůstala. Ale v XVII. století se tento soukromý kult stal kultem veřejným v některých oblastech a v některých řeholních řádech, a to především zásluhou sv. Jana Eudese, byl obdařen mešním formulářem i oficiem.

Pius XII. v čase kruté druhé světové války zasvětil lidský rod Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a ustanovil jeho svátek na 22. srpna, oktáv Nanebevzetí Panny Marie.

Je to jakoby manifestace něžné úcty adoptivních synů Srdce Matky Boží, ale má své doktory

a své apoštoly, z nichž největší jsou sv. Bernard, sv. Antonín Paduánský, sv. Bernardin ze Sieny, sv. Antonín Claret a sv. Jan Eudes.

Sv. Jan Eudes začal již 20. října 1644 slavit v mužské i ženské větvi své kongregace patronátní svátek Nejčistšího Srdce Panny Marie, svátek, který biskup z Autunu potvrdil v roce 1648. Příklad tohoto biskupa díky horlivosti sv. Jana Eudese následovali mnozí francouzští biskupové a stanovili tento svátek na 8. února. V roce 1672 byl tento svátek již ve Francii všeobecný. V roce 1773 schválil Klement XIV. oficiem o Nejčistším Srdci Panny Marie. Bylo to první papežské schválení. Toto schválení obnovil Pius VI. 1787 za jansenistické bouře pro ty diecéze a řeholní řády, které o to požádaly. Nicméně ke všeobecnému schválení svátku Nej-

čistšího Srdce Panny Marie pro celou církev došlo v roce 1805 za Pia VII. a pak ještě slavnostněji v roce 1855 za Pia IX., který zavedl nové oficium a mešní formulář. Bl. Pius IX. a velký apoštol a misionář Nejčistšího Srdce Panny Marie sv. Antonín Maria Claret dosáhli toho, že tato úcta vzrostla v celém katolickém světě. Ale především to byla fatimská zjevení, která dovršila triumf tohoto kultu.

Správně bylo řečeno, že tak jako zjevení v Paray-Le-Monial založila triumf Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, fatimská zjevení byla úsvitem úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Velký znalec fatimských zázraků P. L. de Fonseca TJ v roce 1943 napsal: »Dnes s odstupem 25 let, čím více uvažujeme o celku i jednotlivých okolnostech, o bezprostředních plodech a celosvětovém významu, tím více

se nám jeví zjevení Neposkvrněného Srdce Panny Marie, které celé plane láskou k Bohu a je plné soucitu a něžnosti vůči ubohému hříšnému lidstvu, jako neočekávané a udivující.« Tato slova nepřímou potvrdil Jeho Svatost Pius XII. tím, že v roce 1942 zasvětil lidský rod Neposkvrněnému Srdci.

Z toho, co bylo řečeno, vyplývá, že k pochopení jak soukromé úcty, tak veřejného kultu Neposkvrněného Srdce nejvíce přispívají slova, s nimiž se nejvyšší Panna obrátila ve svých zjeveních na šťastné vizionáře v Cova da Iria. Tato slova ještě víc než spisy světců dávají vyčutnat nebeskou nauku a mateřskou lásku Neposkvrněného Srdce.

Panna Maria se zjevila se srdcem korunovaným trním.

Před ranami ukřižovaného Pána se sv. Luitgarda ptala: Co znamenají tyto rány? A když pochopila, že jsou následkem hříchů nás lidí, vstoupila do těchto ran a skryla se v nich na celý život.

Před Neposkvrněným Srdcem korunovaným trním i my se ptáme: »Co znamenají tyto trny?« A proto se na chvíli zastavme a uvažujme o nich, a uslyšíme jistě šokující odpověď: Je to koruna z trní, kterou mi připravily věřící děti, které jsou nevěrné křestním slibům a vstoupily na půdu Spasitelova nepřítele, spasení, kteří ho zradili, zrazují ho a tedy »znovu křičí Božího Syna a vystavují ho pohaně«.

Toto Srdce Mariino, které je rozkoší živého Boha, je přesto korunováno trním, aby pozvalo své děti k návratu do otcovského domu, aby jim připomnělo, že je útočištěm hříšníků, jejich potěšením a laskavým a bezpečným vůdcem do Otcova domu.

(Podle knihy Anonym: Il Cuore Immacolato di Maria Via a Dio)

⁽¹⁾ Omnis salus de Corde Mariae scaturizat.

⁽²⁾ O Vas misericordiae, vas repletum cunctis bonis, patens malis atque bonis dans pacis beneficia.

Stejně jako slunce ozařuje jak cedry, tak nejmenší květinčky, tak osvěcuje božské slunce každou duši, ať je velká nebo malá. Stejně jako se v přírodě tak harmonicky střídají po sobě jdoucí roční doby, že i ten nejprostší kvítek rozkvetne v pravý čas, tak slouží všechno dobru duše.

Sv. Terezie z Lisieux

Mariánské svatyně v Lombardii

»Zde se můžeme cítit jako doma.« (Péguy)

Malé městečko Gallivaggio se stalo v roce 1492 jevištěm jedinečné události: zde na odlehlém a špatně přístupném místě se zjevila Matka Boží dvěma děvčatům a kladla jim na srdce do-
držování svátečních dnů....

Konečně jsme se o tom mohli přesvědčit. Vydali jsme se na cestu. I přes hustou mlhu. Ale zde je tak jako tak skoro stále mlha. Milán už máme dlouho za zády. A jdeme po břehu řeky, která je »ramenem jezera Co-

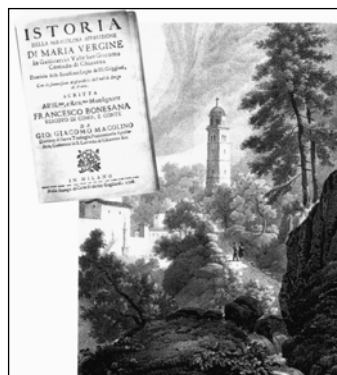

Lezzeno u Lago di Como

mer, které se vine mezi dvěma řetězy hor směrem na sever«, jak to popisuje Manzoni, až nám konečně ozářilo cestu slunce. Ale náš cíl je ještě daleko. Drobný bod na mapě vklíněný do hor směrem k průsmyku Spluga na švýcarské hranici. A pak vidíme... malý bod... sotva rozeznatelný v závoji mlhy. Bereme proto znovu do ruky mapu, abychom se ujistili; a skutečně, stojí tady svatyně v Gallivaggio. Jsme blízko tomu místu.

Vlastně nic zvláštního, navštívili jsme již jiné mariánské chrámy, snad by nebylo třeba cestovat až sem. Ostatně, není to jediný mariánský kostel v těchto končinách. Vždyť jsme zde v Lombardii, italských Lurdech (jak ji pojmenoval Caravaggio vzhledem k její popularitě). Tento kraj je jich plný. Od severu až k jihu, kam se podíváš, známé i méně známé. Některé jsou pojmem jen pro domácí, jiné

jsou oblíbeným cílem světců i papežů (jako např. »Madona v Tiranu« v diecézi Como, ke které nejednou putoval sv. Karel Boromejský, bl. Ludvík Guanello a dokonce i Pavel VI. Nebo jmenujme »Madonu del Bosco«, k níž měl zvláštní vztah kardinál Schuster a bl. Jan XXIII.). Ta naše dnešní svatyně je snad ta nejzastřenější. A tato prostá svatyně by mohla platit za všechny ostatní. Neboť na tomto místě se stalo něco mimořádného. Zde se zjevila Matka Boží a nic víc, abychom to stručně vyjádřili. Prostě se zjevila, ve vši diskret-
nosti, a zanechala znamení své přítomnosti. Snad tím, že prosila o postavení jí zasvěceného chrámu, jí ke cti (pro obrácení hříšníků a ochranu jejich dětí). Jednoduše tak. Jednoduše pro nás. Tak tomu bylo v Caravaggio, Tiranu, Imbersago, Inverigo, Lezzeno, Covenago d'Adda, Crema, Cantù, Stezzano, Urgnato, Rezzano, Gallivaggio a na mnoha dalších místech. O zbytek se postarala lidová zbožnost. Staletí stará historie o vroucích prosbách o přimluvu, jednoduché modlitby, milosti a zázraky, stále stejná historie (která vypráví o milosrdenství a vyvolení). Nadto mají všechny společné, že tato zjevení jsou

Litografie z 19. st. s obrazem svatyně (vlevo nahoře titulní strana knihy o Gallivaggio z 18. st.)

nejen hojná především v této oblasti, nýbrž že i časově leží velmi blízko sebe. Všechna se udála v časovém období mezi koncem 14. století a středem 17. století, zvláště v období po Tridentském koncilu (mezi 1518 a 1536 je jich možno napočítat dokonce 20). Pozoruhodné je, že z 209 církevně uznaných mariánských zjevení se jich událo 134 v Itálii mezi 1400 a 1600, převážně v severní Itálii, v Lombardii a Ligurii.

»Tak bude můj Syn více naslouchat mým prosbám«

Dějiny nám vypravují, jak to tehdy vypadalo v Itálii a v této oblasti. Koncem 14. století nastaly kruté časy, které jsou poznamenány nekonečnými válkami: slabá a rozdělená Itálie, otrokyně, místo hlubokých bolestí (Dante), je jevištěm rozbíjů mezi různými místními městskými vládami, zvláště však válkami se Španělskem, Francií a Německou říší. Tyto ustavičné války jsou příčinou hospodářských krizí, hladu, především však záplav morových epidemií. V 16. století protestantští kacíři otřásali základy víry zvláště v pohraničních oblastech, jako zde v Gallivaggio v blízkosti průsmyku Spluga, starého přechodu na Řím. Apropos: mezitím jsme skutečně dorazili. Nacházíme se v údolí Chiavenna a zabočujeme směrem k Vale San Giacomo. Cesta pomalu stoupá a opět se před námi rozšiřují mlhové závoje. Trochu jsme zbloudili a ke všemu začíná ještě sněžit. Ale řekli nám, že už jsme skoro na místě. V Gallivaggio sníh očividně houstne, zvonice není skoro vidět, stejně tak jako kostel. Ale to, co je kolem, je možno si i přes špatnou viditelnost lehce představit. Přesně tak jako

Matka Boží s dítětem v Gallivaggio, dřevěná socha z r. 1631

před pěti sty lety. (Kdyby Matka Boží nebyla tak diskretní, chtěl by se člověk přímo zeptat, proč si vybrala tak odlehlé místo, obklopené jen samou přírodou.) Vstupujeme dovnitř. Ve výklenku za hlavním oltářem vidíme sochu Panny Marie s dítětem. Před ní klečí dvě děvčátka. Pod oltářem se nachází velké skalisko. »Na tomto kameni se zjevila Matka Boží 1492 dvěma děvčátkům,« vysvětluje nám ochotně farář dějiny tohoto chrámu postaveného krátce po zjevení. Je to historie spojená s četnými velkými i malými zázraky. Ukaže nám pergameny, které tyto zprávy dokládají.

Co se tehdy stalo? Bylo to 10. října 1492 (rok a měsíc objevení Ameriky). Bylo to ve středu. Dvě chudé dívky se vypravily již za úsvitu na sběr kaštanů. Uprostřed lesa spatřily na skalním útesu »mladou dívku v sněhobílém šatu«. Když překonaly první úlek, zeptaly se jí, kdo je, a když řekla své jméno (»Já jsem Panna Maria«), chtěly vědět, co hledá zde na tak odlehlém místě uprostřed lesa. »Procházím zde všude, abych obrátila hříšníky,« zněla prostá odpověď. Pak dodala: »Já mohu svého Syna jen prosit.« Při těch slovech pozvedla cíp svého sněhobílého šatu, aby mohly děti spatřit zakrvácená kolena: »Jestliže se
Pokračování na str. 8

MARIÁNSKÉ SVATYNĚ V LOMBARDII

Pokračování ze str. 7

hříšníci neobrátní, bude se světem brzy konec. Řekněte jim, že trest mého Syna, vašeho Pána, nenechá na sebe dlouho čekat, pokud se neobrátníte a nebudete dodržovat sváteční dny. Řekněte jim, že podle tradice a z úcty ke mně a k mému Synu má sváteční klid začít již od 15. hodiny předchozího dne. Neboť jen tak bude můj Syn naslouchat mým

Svatyně v Gallivaggio

prosbám a já nebudu muset neúnavně prosit za vás hříšné.« »To je všechno?« ptali jsme se faráře. »Ano, to je všechno. Matka Boží se už nevrátila a již se děvčatům nezjevila.«

Slzy Matky Boží v Lezzeno

Tato scéna se opakovala vícekrát na různých místech. Matka Boží se vždy omezí na to, že řekne jen málo a jen to podstatné. Není jí zatěžko apelovat na

Gallivaggio počátkem 20. století

Oslava 1500. výročí koncilu v Efezu 1931

Synovo milosrdenství a prosit za obrácení hříšníků, pro které se trápí, strachuje, prosí a nařiká. Jako např. v Adro, kde se sama označila za »Přímiluvkyni za hříšníky«. V Cantù, kde mladý muž, kterému se zjevila, mohl jasně rozpoznat její zakrvácená kolena, nebo v Urgano, kde třikrát opakovala: »Milosrdenství, ne spravedlnost.« V Lezzeno, na jednom úbočí, které spadá k jezeru Como, nemohla zadržet své slzy. Byly to krvavé slzy.

»Vzhledem k nebezpečí, které hrozilo víře,« vysvětluje nám farář (byla to tehdy hrozba protestantské reformace, ale i dnes je víra ohrožena), »připomíná nám Matka Boží jen to nejpodstatnější. To je vše, apel Matky Boží svým dětem, výzva k modlitbě a k pokání, věci, které jsou nám zcela na dosah; nežádá nic více než dodržování všeobecných církevních příkazání, «podle tradice mých oddaných ctitelů«, jak se vyjadřuje. Opakovala to stále a říká to i dnes, protože to, co řekla již tehdy, platí stále. A podle mého soudu to dnes platí obzvláště. Ona je Matka, která dává slyšet svůj hlas a kterou je třeba vzít do

slova... ona zná lidské srdce i lidský rozum. Protože prostá a opakovaná gesta tradice mohou pohnout lidským srdcem a rozumem a pomoci mu více, než si můžeme myslet. A všechno ostatní je třeba svěřit působení Ducha svatého a jeho milosti.«

Musíme přitom mimoděk vzpomenout na Neznámého (postava z Manzoniho Snoubenců), ostatně nacházíme se v jeho oblasti, na pohnuté stránce jednoho obrácení, když popisuje rozho-

Chrám »Pláčící Madony« v Lezzeno

dující okamžik po oné slavné noci.

...co vidí Neznámý a co cítí? Slyší hlas zvonů, jde k oknu a vidí zástupy lidí, kteří se vydávají na cestu do kostela... zdá se mu, jako by to nikdy předtím neviděl... je tu něco více, něco obnovujícího? A přece...neřikal již Shakespeare, že je to pravá krása, která nejvíce uchvacuje, »přitahuje zloděje a vrahy více než zlato?«

»Když byl Pavel VI. ještě arcibiskupem v Miláně, byl sedmkrát v Gallivaggio,« vypravuje dále farář, »sedmkrát přišel, aby poklekl v této svatyni...«

Venku sněží. Kněz je u konce svého vyprávění. Prohlížím si stříbrná votivní srdce na stěnách. Myslím na prosby, na množství lidí, kteří sem již přišli, na obě děvčátka. Můj pohled padne na skalisko před oltářem, kterého se dotýkaly její nohy. Přišla nějaká žena a klekla si

před oltářem. A to, co najednou cítí srdce, dalo by se nejlépe vyjádřit slovy básníka Charlese Péguyho:

»To co by všude jinde byla
posedlost,
není zde nic jiného než
podřízenost příkazu (...)
Co by všude jinde byla
vyčerpanost,
zde není prostě nic jiného,
než důsledek prosté poslušnosti
(...)

Co všude jinde se zpochybňuje
a je předmětem diskuse,
zde není nic jiného, než že se tu
cítíme jako doma (...)
Všelicos jsme slyšeli, Královno
apoštolů,
ztratili jsme chuť k řeči,
nemáme už žádné oltáře,
jen ten tvůj,
neumíme již nic jiného,
než prostičkou modlitbu.«

Votivní obraz a zápis o zjevení ze 17. st.

Přišla a klekla si před Mariiným oltářem... Je to tak jednoduché...

A je to opravdu víc než divné, že to neudělají všichni křesťané. Je to přece tak prosté. To nejjednodušší nám často ani nenapadne. Člověk hledá, láme si hlavu, ale na to, co je nejjednodušší, nepřijde.

30giorni 2/2001
Přeložil -lš-

Nečekaný úspěch

Italské vydání 30giorni obsahovalo v lednu jako přílohu Dětský katechismus z roku 1955. Tato jednoduchá, a přitom základní příručka, kterou vydalo nakladatelství Edizioni Paoline a Katechetické centrum v Římě, se nám tak zalíbila, že jsme to nemohli zatajit před našimi čtenáři. „Nemohli jsme však tušit, jaký to bude mít úspěch. Během několik týdnů jsme dostali do redakce řadu telefonátů. Volali nám faráři, biskupové, katecheti, ale i politici a mnoho, mnoho prostých věřících a všichni prosili o další kopie tohoto prostého sešítku. Jedni chtěli tisíc, jiní sto, někteří jen jednu kopii. Zatím jsme vyexpedovali 100 000 kopií. Je to obrovský úspěch, když pomyslíme, že jsme pro tuto iniciativu nedělali žádný nábor. Sešítky se samy tak doporučily, že jdou na dračku.“

Redakce 30giorni obdržela tento dopis:

Vážený pane šéfredaktore,
příloha prosincového čísla 30giorni pod titulem »Křesťanská nauka« se mi velice líbila. Sešítek určený pro děti s nejdůležitějšími modlitbami a základem katechismu se mi líbí svým prostým slohem a veselým pojetím.

Ježíšova slova: *Nechte malíčké přijít ke mně* (Mk 10,14) jsou určena nám všem a požadují od každého dospělého křesťana zvláštní úsilí. Evangelium dokazuje, že Boží království patří takovým lidem, jako jsou děti, neboť jen těm, kteří přijímají království Boží jako děti, otevírá Pán Ježíš jeho brány.

Jan Pavel II. napsal v roce 1994 ve svém *Dopisu dětem*:

»Jak důležité jsou děti v Ježíšových očích! Mohli bychom takřka říct, že evangelium je proniknuto pravdou o dětech. Ano, můžeme je jako celek pokládat za »Evangelium dítěte«.

Děkuji redakci 30giorni srdečně za její vstřícnost vůči dětem, kterou prokázala tímto sešítkem o křesťanské nauce. Mohu jen doufat, že z četby budou mít prospěch nejen děti, ale i rodiče. Při společné četbě s dětmi ochutnají staré, a přece nové bohatství křesťanské víry.

Používám tuto příležitost, abych popřál celé redakci milostiplný a pozeňnaný nový rok.

V Pánu oddaný

kardinál Darío Castrillón Hoyos

Ve Vatikáně 2. února 2001

Navzdory mnoha dokumentům, plánům a programům a katechetickým pokusům vypracovaným v uplynulých letech musíme konstatovat do očí bijící »nepředstavitelné odkřesťanštění« (kard. Ratzinger), které navíc postupuje způsobem, který nedává nejmenší signály o tom, že by mělo ustát.

Již Péguy položil toto téma na stůl, byl si toho již před stoletím bolestně vědom a viděl jedinou možnost, jak v této situaci jednat a mluvit: »Když katolíci budou ochotni vidět a zvažovat to jediné, když pozna-

jí a pochopí, odkud to pochází, když se zbaví své zbabělosti při sebediagnóze, pak jediné budou schopni udělat něco užitečného. Teprve pak nebudou bezbranní, oni, kteří se sami zařadili mezi outsiders. A pak budeme o tom mluvit, snad budeme moci o tom mluvit. (Z *Vetonique. Dialogue de l'histoire et de l'ame charnelle*) A přece ani dnes nejsme ochotni akceptovat to, co již dlouho nejsou slova prorokova, ale holá skutečnost.

Kdo si totiž mohl uchránit srdce, které ještě naslouchá rozumu, tomu musí být nad slunce

jasné, že všichni, kteří stojí u církvi blízko či daleko, nechtějí nic jiného, než prostou a jednoduchou modlitbu, nebo abychom to řekli v próze, aby k lidem promluvila dnes spíše prostota tradice než všechna ona řešení, která zazněla v těchto letech. Především velká a pravá tradice, ona, která »vyvěrá z božského pramene« (Dei Verbum 9). Ale i malé »teologické, disciplinární, liturgické či devocionální tradice«, jak říká Katechismus katolické církve (83), neboť ty, které přetrvaly, mají onu autoritativnost, která spočívá v tom, že přestály zkoušku času, času, který je zbavuje dočasných vlivů. Zatímco po mnoha i velmi vážných a velkorysých úsilích o změnu a přizpůsobení forem, metod a iniciativ zůstává pravdou to, co řekl kardinál Simonis: »Jak již řekl Willebrands, nemají žádný výsledek. Jen ten, kdo stojí v tradici, zůstává ve víře. Nemáme mnoho následovníků, ale stačí nám semeno a stačí nám následovat to, co dělali apoštolové.«

Desatero Božích přikázání Pět církevních přikázání

Nechceme zveřejněním katechismu z padesátých let navrhnout návrat k takové formě knih v naději, že by mohly být ochranou proti postupujícímu odkřesťanštění. Nebyla to reakce na nějaká chybná jednání. Ale nejen to. Diváme se na všechny formy a metody, jimiž se má

křesťanská nauka učinit dnešním lidem přístupnější, s respektem a sympatiemi.

Na druhé straně, jelikož se jedná o pokusy, je možno jejich účinnost nebo chybějící účinnost hodnotit zcela svobodně. Byl

Bůh stvořil svět

Dlouhou dobu nebylo nic, nebylo nebe, měsíc, hvězdy. Nebyla země, rostliny, zvířata. Byl jenom Bůh. Bůh chtěl, aby všechny tyto věci pro nás vznikly, a stvořil je. Proto jsou zde. Bůh je Stvořitel a Pán všeho, co je.

Kdo je Bůh? Bůh je nejdokonalější bytost, Stvořitel a Pán nebe i země. Co říkáš tomu, kdo ti dá dárek? - Děkuji.

Mysli na to, kolik darů ti stvořil Bůh. Děkuj mu za to z celého srdce: Děkuji ti, Bože že jsi mě stvořil a dal mi tolik krásných, užitečných a dobrých věcí!

to sám prefekt Kongregace pro nauku víry, který hovořil o »katastrofě moderní katecheze«. A kdyby se mělo prokázat, že formulace Pia X., aby se »moderním pohanům« (rovněž Ratzingerův výraz) ulehčilo naučení několika prostých modliteb a několika základních pravd víry, protože paradoxně právě ony lépe stimulují paměť a fantazii, proč by se toho nemělo použít? Je skutečností, že většina mladých chlapců a dívek, kteří přistoupili k prvnímu svatému přijímání, a dokonce přijali i bířmování, se nenaučila nejjzákladnějším

Pokračování na str. 10

Pastýři a mudrci

Andělé zvěstovali pastýřům, že se v Betlémě narodil Ježíš.

Pastýři ihned šli, vyhledali ho a dali mu dary. Přišli také mudrci; přinesli Ježíškovi bohaté dary a klaněli se mu jako Božím Děťátku.

Kdo je Kristus?

Ježíš Kristus je Boží Syn, který se stal člověkem.

Jdi a navštiv Ježíše v kostele a přines mu malou oběť, malou almužnu, kterou jsi ušetřil tím, že ses zřekl nějaké věci.

Každý den obětuj Bohu své skutky slovy: Obětují ti dnešní skutky, dej, ať jsou všechny podle tvé svaté vůle a k větší slávě tvé.

NEČEKANÝ ÚSPĚCH

Pokračování ze str. 9
formám modlitby a nauky a chybí jim také schopnost rozpomenout se na ně v pravý okamžik, kdy prožívají znovu to, co dává srdci radost a útěchu: *Iesu dulcis memoria dans vera cordis gaudia* (Ježíši, sladká vzpomínko, která dává srdci pravou radost).

Když to podstatné zůstává nedotčeno, musí být podle našeho názoru zachován velký realismus a velká svoboda, protože způsob katecheze patří k oněm věcem, o kterých je možno diskutovat. Jedině ve vztahu k tomu, co je podstatné, musíme hledat jednotu: v nezbytném jednota, v pochybném svoboda, ve všem láska.

Jinak bychom mohli na počátku třetího tisíciletí ještě zažít

paradox: na jedné straně svatořečíme Matea Ricciho, italského jezuitu, který se stal v Číně mandarinem, aby mohl šířit víru v Číně, a na druhé straně velký počet mladých párů, dětí a mládeže, kteří už dnes nejsou křesťany, se musí podrobit přísné katechetické metodologii, aby mohli přijmout svátosti. Pomysleme přitom na to, co říká 2. vatikánský koncil v konstituci *Lumen gentium*, kde se doporučuje to, co jediné může vyvolat u dnešních lidí úžas a pohnutí: V běžných podmínkách rodinného a společenského života, totiž »v jasu víry, naděje a lásky hlásat druhým Krista příkladem svého života« (LG 31).

30giorni 2/2001

Překlad -lš-

Ježíš jako dítě

Ježíš žil třicet let v Nazaretě spolu s Pannou Marií a svatým Josefem. Modlil se, poslouchal, pomáhal při práci a hrál si s dětmi.

Ježíš dělal to, co dělají hodné děti doma i venku.

Kde žil Ježíš?

Ježíš žil v Nazaretě, tam rostl »věkem, moudrostí a milostí; a poslouchal Marii a Josefa.«

Buď vychovaný, úslužný ke svým rodičům; máš být hodný, jako byl hodný Ježíš u Marie a Josefa.

Modli se za svou rodinu:

Ježíši, Maria, Josefe, žehnejte a pomáhejte mé rodině.

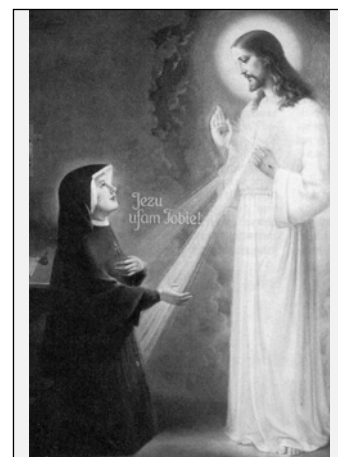
Malá zpráva z moravské vísky

Jsme vesnická farnost s mariánským kostelíčkem nedaleko okresního města, odkud k nám a k sousedům dojíždí pan farář, který má už přes padesát let kněžské služby.

Letos před Velikonocemi začal s přípravou farnosti na svátek Božího Milosrdenství. Ve svatém týdnu s odkazem na pokyn Sv. otce vysvětlil podstatu a smysl úcty k Božimu Milosrdenství a navrhl vykonat předem nověnu, počínaje Velkým pátkem. Byli jsme upozorněni na nutnost naprosté důvěry k Ježíši - Milosrdenství, na podmínku konat skutky milosrdenství, na přijetí svátosti smíření, na úctu k obrazu, na bohatství zaslíbení; také na naprostou dobrovolnost účasti na této pobožnosti... Ale po obřadech Velkého pátku nikdo z kostela neodcházel. Byly posvěceny a rozdány obrázky Božího Milosrdenství s textem modlitby. Kněz s ministranty poklekl před oltářem a vedl první společnou modlitbu korunky k Božimu Milosrdenství. Opravdovost a vroucnost spojeného hlasu farního společenství v té první modlitbě nás všechny až zaskočila, jako bychom se nově poznávali, nalézali. I v dalších dnech po bohoslužbách společná modlitba korunky vedená knězem působila ono - Vzhůru srdce! - Máme je u Pána. - Kradmé a ostýchavé zmínky po mši i jindy dávaly tušit, jak se každý snažíme vtáhnout do všedního života svou osobní odpověď Ježíši-Milosrdenství: uchránit čistotu duše po svátosti smíření; nepominout, ba vytvářet možnost konat dobré skutky; ztížit se před obrázkem, roz-

mlouvat s Ježíšem s oslavenými ranami, naslouchat, odevzdávat se...

Na druhou neděli velikonoční, po dnech samostatných modliteb, jsme v závěru mše vskutku slavnostní, v duchu slov bohatého kázání, s očima na Fausty-

nině obrazu Božího milosrdenství dovršili korunku poslední společnou modlitbou. S nekončnou důvěrou a vděčností jsme každý v sobě přijímali dar očistění, duhu míru mezi Bohem a člověkem. Komu se mnoho odpustilo, mnoho miluje.

A pro nejistou otázku těch, kteří v neděli něco přeslechli a obávali se: - A to je všecko? - se příště rozdával přehled forem pobožnosti k Božimu Milosrdenství. Vždyť každý den má svou hodinu Milosrdenství!

Od té doby každou naši mši svatou prohlubuje Boží Milosrdenství, přicházející k našemu tělesnému vnímání ve slovech, v obraze, přicházející k našim srdcím způsoby nepojmenovatelnými.

Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu!

zmg

KARDINÁL MEDINA OPĚT V LE BARROUX

Kardinál Jorge Arturo Medina Estévez, prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád, navštívil opět centrum tradicionalistů v Le Barroux, kde byl již v říjnu minulého roku. V sobotu 24. února zde vykonal rítus zasvěcení abatyše kláštera Notre Dame del' Annociation.

Podle 30giorni

Život svatého Františka (8)

Bylo to právě v tomto kostelíku Porciunkula, kde jednou během mše svaté slyšel naléhavá slova evangelia, která znějí: *Neberte si na cestu ani zlato, ani stříbro, ani peníze, ani mošnu, ani dvoje šaty či obuv, ani hůl. Neboť dělník si zaslouží svou mzdu.*

Protože František nechtěl nic jiného než dokonale plnit Boží vůli, odhodil sandály, hůl a mošnu. Zaměnil také kožený pás přítele z Gubbia za jednoduchý provaz kolem beder. V důvěře v Boží Prozřetelnost se cítil svobodný a lehký jako skřivánek, který se s jásotem zvedá k nebi.

A aby se ještě důvěrněji spojil s paní Chudobou, pohrdl František i skromným jídlem, které mu dával kněz u sv. Damiána. Dal nyní přednost žebrotě.

Chodil v Assisi ode dveří ke dveřím. Co mu kdo dal k jídlu, dával bez rozdílu do jednoho hrnce. Přišel i ke dveřím, za kterými slyšel zřetelně veselý ruch svých někdejších přátel, kteří tu byli na hostině. Nejdříve zaváhal. Ještě jednou se vzepřel přirozený člověk proti novému způsobu života, kvůli kterému ho takřka všichni měli za blázna. Má zaklepat a jít dál? Ale pak překonal všechno váhání a zaklepal. Když mu otevřeli, spatřil proti sobě mnoho starých známých tváří, které na něho hleděly a kroutily hlavou. Ale každému podal ruku a měl pro něho dobré slovo. Pak odešel na odlehlé místo, aby si tam požil své žebrácké jídlo. Musel při tom bojovat proti dávení. Ale František myslel na ukřižovaného Krista a to mu dodalo odvahy, aby své zvláštní jídlo snědl s veselým srdcem.

BERNARD DA QUINTAVALLE A PRVNÍ DRUHOVÉ

Veřejné mínění o Františkovi se pozvolna počalo měnit. Mnozí začali o něm lépe smýšlet. Viděli jeho nezdolnou vytrvalost, která vzdorovala všem jiným předpovědím, pozorovali jeho horlivost a lásku, která některé dojímalá k slzám. Především u těch dobře smýšlejících to způsobilo, že to, co dříve nazývali bláznovstvím, stalo se předmětem obdivu.

V oněch dnech patřil k nejznámějším osobnostem ve městě Assisi muž jménem Bernard da Quintavalle. Byl to bohabojný a svědomitý obchodník. Již delší dobu pociťoval v srdci touhu po životě, který více odpovídá Kristovu evangeliu a není tak svázán a určován starostmi o pozemské věci.

Tu uslyšel o synu Petra Bernardone. Ten vyvolal tolik řečí pro svou dobrovolnou

chudobu a pro svou vlídnost vůči každému. Bernard se rozhodl, že ho bude pozorovat. A čím více toho viděl a slyšel, tím více se mu tento František jevil jako postava z životopisů svatých. Aby ho poznal ještě více zblízka, zval ho čas od času do svého domu. František pozvání přijímal. Jednoho večera po jídle rozmlouvali dlouho o Bohu, až se značně připozdilo. Tu Bernard prosil Františka, aby u něho zůstal přes noc. František byl srozuměn a sdílel s ním stejnou místnost.

Oba předstírali, že tvrdě spí. Ve skutečnosti nespal nikdo. Ale František ve své prostotě byl přesvědčen, že ten druhý spí. Proto tiše vstal, klekl na podlahu a začal se modlit. Tu na něho přišlo něco jako extáze a byl celý prozářený.

Byla to stále stejná slova, která říkal: *Můj Bože a mé všechno!* Ale v těchto slovech byla obsažena pro něho látka k rozjímání o vlastní ubohosti a Boží velikosti. Při tom z jeho srdce pramenily vzdechy a slzy. Ani na Matku Boží nezapomněl. Při jejím vzývání ho zaplavila nekonečná blaženost duše.

To všechno viděl a slyšel Bernard v pološeru světnice a byl tím hluboce dojat. Když se rozjasnilo, vstal, poklekl Františkovi k nohám a řekl: *»Můj otče, co má dělat člověk, když si nechce podržet statky, které mu Pán propůjčil?«*

»Bratře, pak je jeho povinností je Pánu vrátit.«

»Dobrý otče, já jsem ten člověk. Víím, že jsem všechn svůj majetek přijal od Boha. Jsem ochoten mu všechno vrátit. Ale ukaž mi, jakým způsobem to mám udělat.«

František byl plný radosti, ale jak by se měl nyní zachovat, nevěděl. V této nejistotě se oba rozhodli, že se zeptají Pána. Proto šli spolu do kostela S. Nicolo na Piazza Commune.

Nejdříve se ve zbožnosti účastnili mše svaté, pak František otevřel tříkrát mešní knihu a narazil přitom na následující slova: *Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej to chudým. Pak budeš mít poklad v nebi.*

Neberte si s sebou na cestu nic, ani hůl, ani mošnu, ani opánky, ani peníze.

Kdo chce být mým učedníkem, zapři sám sebe, vezmi na sebe svůj kříž a následuj mě.

Zde Bůh sám zcela jednoznačně dal svým slovem odpověď na jejich otázku. Nezbyvalo nic jiného než jít a poslechnout. Ani na okamžik Bernard ničeho nelitoval.

Vrátil se s Františkem domů, prodal celý svůj majetek a svolal chudé z města. Když se kolem něho shromáždili, rozdělil jim s Františkem výnos ze svého majetku.

Byl zde rovněž jeden duchovní jménem Silvestr. Když viděl toto rozdělování peněz, doufal, že z toho bude mít také užitek. Obrátil se na Františka a řekl: *»Před nějakou dobou jsem ti prodal kameny na stavbu S. Damiana. Ty dodnes nejsou zaplacený. Jelikož teď máš tu možnost, je to tvoje povinnost, vyrovnat tento dluh.«*

Nejdříve se na něho František díval plný soucitu. Pak vzal mošnu, naplnil ji mincemi a dal je duchovnímu. K tomu řekl: *»Vezmi si tyto peníze. Jsou tvoje!«*

Ale tyto peníze planuly v Silvestrových rukou jako oheň a připravily ho o klid svědomí. Vícekrát viděl v noci ve snu, jak z Františkových úst vyrůstá kříž, který roztahuje svá ramena až k hranicím země. Silvestr tím byl velice otřesen. A protože již nemohl dále odporovat působení Boží milosti, připojil se později k menším bratřím. Jím přišel do františkánské rodiny první kněz.

Po Bernardu da Quintavalle se stal ještě jiný muž z Assisi Františkovým druhem. Jmenoval se Petr Cattani. Měl doktorát boloňské univerzity a byl velmi váženým právníkem. Vyznal se v právu a brzy poznal své druhy. Nejvyšší právo se může stát nejvyšším bezprávím. Nyní dával přednost tomu, zřít se pochybné slávy svého úřadu a rezignovat na svou důstojnost. Chtěl se raději připojit k povolání, které se nemusí obávat smrti jako poslední události života.

(Pokračování příště)

Život Kristův (32)

XXXII. Kdo ztratí svůj život pro mne a pro evangelium, ten si ho zachrání

1) Při našem zkoumání toho, jak se v evangeliích projevuje Ježíšovo vědomí ohledně jeho božské osobní identity, jsme v předešlé katechezi položili důraz na požadavek, který Ježíš klade na své učedníky: *Věřte v Boha, věřte i ve mne.* (Jan 14,1) Takový požadavek může vyslovit jedině sám Bůh. Tuto víru Ježíš požaduje, když projeví božskou moc převyšující jakoukoli přirozenou sílu, například při vzkříšení Lazara (srov. Jan 11,38-44). Tutéž víru požaduje v hodině zkoušky, má to být víra ve spasitelskou moc kříže, jak to on sám prohlašuje již od rozhovoru s Nikodémem (srov. Jan 3,14-15). Dále je to víra v jeho božství, kterou požaduje, když sám říká: *Kdo viděl mne, viděl Otce.* (Jan 14,9)

Víra se vztahuje k nějaké neviditelné skutečnosti, která přesahuje smysly a běžnou zkušenost a která rovněž přesahuje schopnosti lidského intelektu. Je to *argumentum non apparentium* – *Víra je podstatou toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme* (Žid 11,1). Víra se vztahuje, jak říká svatý Pavel, k tomu *co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují* (1 Kor 2,9). Ježíš požaduje právě takovou víru, když v den, který předcházela jeho potupné smrti na kříži, říká svým apoštolům, že odchází, aby jim připravil místo v Otcově domě (srov. Jan 14,2).

2) Tyto tajuplné záležitosti, tyto neviditelné skutečnosti se ztotožňují s nekonečným Dobrem, se samým Bohem, který je věčná Láska a který si opravdu zasluhuje, abychom ho milovali nade vše. Proto také spolu s požadavkem víry Ježíš vznáší požadavek lásky, učedník tedy má milovat Boha nade všechno. Jedná se o přikázání objevující

se již ve Starém zákoně, Ježíš je ale nejen opakuje a potvrzuje, nýbrž také vyslovuje v novém světle. Je pravda, že když odpovídá na otázku: *Mistře, které z přikázání je v Zákoně největší?*, Ježíš opakuje doslovné znění mojžišovského Zákona: *Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.* (Mt 22,37; srov. Dt 6,5) Ovšem plný smysl tohoto přikázání, jehož se mu dostává v Ježíšových ústech, se stává zjevným v souvislostech a v kontextu Ježíšova veřejného působení. Ježíš nepochybně chce vstřípnit svým posluchačům to, že jedině Boha mají milovat nade vše stvořené. Jedině Bůh může po člověku požadovat takou nesmírnou lásku. Pouze Bůh tedy může vzhledem k tomuto požadavku radikální, naprosté a bezvýhradné lásky volat člověka k tomu, aby ho stejně bezvýhradně následoval, jak to čteme již ve Starém zákoně: *Hospodina, svého Boha, budete následovat a jeho se budete bát, budete dbát na jeho přikázání a poslouchat ho, jemu budete sloužit a k němu se přimknete.* (Dt 13,5) Vždyť jenom Bůh je dobrý v plném smyslu slova (srov. Mk 10, 18; Mt 19,17). Jedině On je svou vlastní povahou Láska, a proto je třeba říci, že On je Láska (srov. 1 Jan 4,16). To je tedy ono nové a překvapující světlo, v němž se díky Ježíšovu životu a jeho učení objevuje před našima očima největší z přikázání Starého zákona.

3) Ježíš povolává učedníky k tomu, aby následovali jeho osobu. Lze říci, že tato výzva představuje jádro celého evangelia. Z jedné strany Ježíš volá k následování, z druhé strany evangelisté hovoří o lidech, kteří za Ježíšem opravdu jdou, a dokonce o lidech, kteří kvůli němu opouštějí všechno, co mají.

Zamysleme se nyní nad některými z těch povolání, o nichž nám evangelisté podávají zprávu. *A jiný, jeden z jeho učedníků, mu řekl: »Pane, dovol mi, abych napřed šel a pochoval svého otce.« Ale Ježíš mu odpověděl: »Pojď za mnou a nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé.«* (Mt 8,21-22) Jedná se o velmi drastický způsob, jak říci: *Nech ihned všeho kvůli mně.* Tak zní Matoušova verze, Lukáš doplní apoštolské zaměření celého povolání: *Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!* (Lk 9,60) Jiné povolání nám připomíná Matouš. Ježíš šel kolem Matoušovy celnice a řekl mu: *Pojď za mnou!* (Mt 9,6; srov. Mk 2,13-14)

Následovat Ježíše s sebou často nese nejen opuštění práce a přetnutí vazeb, které má člověk v tomto světě, ale nese to s sebou také opuštění výhodného postavení, které člověk má, a chce se po něm, aby rozdal svůj majetek chudým. Zdaleka ne všichni jsou s to učinit tak rozhodný krok. Takový byl bohatý mladík, který sice od svého dětství zachovával Zákon a který zřejmě také zcela upřímně toužil po dokonalosti. Když však po něm Ježíš požadoval, aby rozdal svoje jmění chudým, odešel zarmoucen pryč, protože vlastnil veliký majetek (srov. Mt 19,22; srov. Mk 10,22). Jiní nejenže přijímají ono *Následuj mě*, ale jako Filip z Betsaidy pociťují potřebu sdělovat ostat-

ním své přesvědčení, že našli Mesiáše (srov. Jan 1,43nn.). Šimon zaslechne již při prvním setkání s Mistrem: *Budeš se jmenovat Kéfas*, což znamená Petr (srov. Jan 1,42). Evangelista Jan poznamenává, že Ježíš se na něj zahleděl. V onom do hloubi srdce pronikajícím pohledu bylo obsaženo velmi silné a lákavé *Následuj mne!* Zdá se však, že Ježíš vzhledem k Petrově jedinečnému povolání a zřejmě také s ohledem na jeho přirozený temperament chtěl nechat postupně dozrávat jeho schopnost správně zhodnocovat a přijímat onu zásadní výzvu. Slovně Petr zaslechne onu výzvu *Následuj mě!* až v souvislosti s mytím nohou u příležitosti poslední večeře (srov. Jan 13,36) a posléze tuto výzvu Petr zaslechne definitivně po Ježíšově vzkříšení při setkání s ním na břehu Tiberiánského jezera (srov. Jan 21,19).

4) Není pochyb o tom, že Petr a ostatní apoštolové, kromě Jidáše, chápali a přijali povolání k následování Ježíše jako něco, co je nevyhnutelně spjata s bezvýhradným sebedarováním dílu hlásání Božího království. Tito mužové také Petrovými ústy Ježíšovi připomenou: *My jsme opustili všechno a šli za tebou. Co tedy budeme mít?* (Mt 19,27; srov. Lk 18,28) Ježíš sám jako kdyby upřesňoval, o které záležitosti se vlastně jedná, když Petrovi odpovídá: *Amen, pravím*

vám: Nikdo není, kdo by opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží království, aby nedostal mnohokrát víc v tomto čase a v budoucím věku život věčný. (Lk 18,29-30) Matouš se zmiňuje také o opuštění sester, matky, polí kvůli Ježíšovu jménu. Kdo tohle vše opustí pro Ježíše a jeho věc, tomu Mistr slibuje, že v tomto životě obdrží stokrát víc a bude mít věčný život za dědictví (srov. Mt 19,29). U Marka nacházíme další upřesnění ohledně opuštění všeho kvůli evangelium a ohledně odměny: Ten, kdo to vše opustí, dostane stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný (Mk 10,30). Nyní se nebudeme zabývat obraznou Ježíšovou řečí, protože nás zajímá otázka: Kdo je vlastně ten, co volá druhé k tomu, aby ho následovali, a slibuje tak nesmírné věci, a dokonce věčný život? Může pouhý Syn člověka slibovat tak velké věci? Je možné, aby mu lidé naslouchali a šli opravdu za ním? Jak je možné, že tento Syn člověka oslovil nejen ony šťastné učedníky, ale také tolik milionů lidí v dějinách?

5) Učedníci si opravdu dobře zapamatovali autoritu, s níž je Ježíš povolal, aby ho následovali. Pamatovali si velmi dobře rovněž to, že po nich vyžadoval radikální sebedarování a že se přitom vyjadřoval slovy, která na první pohled mohla někomu připadat poněkud paradoxní, jako když pronesl slova, že nepřinesl pokoj, ale meč, to znamená, že jeho příchod a jeho požadavky budou příčinou rozdělení v rodinných vztazích. *Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden; a kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mne, není mě hoden.* (Mt 10,37-38) Ještě ostřejší a poněkud tvrdší je formulace, s níž se setkáváme v evangelium podle Lukáše: *Když někdo přichází ke mně a neklade svého ot-*

Liturgická čtení - pokračování ze str. 3

Ježíš mu však odpověděl: „Lišky mají doupat a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.“

Jiného zase vybídl: „Pojď za mnou!“

On však řekl: „Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce.“

Odpověděl mu: „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!“

A ještě jiný řekl: „Půjdu za tebou, Pane; jen mi dovol, abych se napřed rozloučil doma s rodinou.“

Ježíš mu však odpověděl: „Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království.“

ce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry - ano i sám sebe - až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. (Lk 14,26)

Když slyšíme tato Ježíšova slova, nemůžeme neuvažovat o velikosti a náročnosti křesťanského povolání. Není pochyb o tom, že Kristus konkrétní formy následování své osoby odstupňovaně přizpůsoboval podmínkám, možnostem, posláním, charismatům jednotlivých osob i společenských skupin, z nichž tyto osoby pocházely. Jak říká Ježíš sám, jeho slova jsou duch a život (srov. Jan 6,63), a proto není možné, aby je všichni realizovali naprosto stejným způsobem. Ovšem podle svatého Tomáše Akvinského platí, že evangelijní požadavky heroického odříkání, jako například evangelijní rady chudoby, čistoty a poslušnosti a sebezapření při následování Ježíše, zavazují všechny - *secundum praeparationem animi* (srov. S.Th. II - II, q. 184, a. 7, ad 1). To znamená podle dispozice ducha k naplnění toho, co je požadováno v okamžiku, v němž bychom k tomu byli povoláni. Z tohoto povolání pak pro všechny plyne povinnost vnitřního sebezřeknutí, obětavosti a sebedarování Kristu, bez čehož není možno hovořit o pravém duchu evange-

la. Totéž by mělo platit dokonce i o sebeobětování až po krvavé mučednictví v případě, že by se tím mělo zamezit zradě víry a opuštění cesty následování.

6) Ze samotného evangelia vyplývá, že existují zvláštní povolání, která závisejí na speciálním Kristově vyvolení. Jako příklad lze uvést povolání apoštolů a řady učedníků, což velmi jasně ukazuje Marek, když píše: *Potom vystoupil na horu, zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a oni přišli k němu. A ustanovil jich dvanáct ...* (Mk 3,13-14) Ježíš sám podle Janova evangelia svým apoštolům při řeči na rozloučenou říká: *Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás...* (Jan 15,16)

Nezdá se, že by sám Ježíš definitivně zatratil toho, kdo by nepřijal povolání následovat ho v totálním sebedarování věci evangelia. Zde je možno uvést jako příklad onoho bohatého mladíka (srov. Mk 10,17-27). V takových případech vstupuje do hry vedle povolání také svobodná štědrost jednotlivce. Je však naprosto jisté, že povolání ke křesťanské víře a lásce je všeobecné a zavazující. Jedná se o víru v Ježíšovo slovo, o lásku k Bohu nade vše a o lásku k bližnímu jako k sobě samému. Vždyť ten, kdo nemiluje svého bratra, jehož vidí, nemůže milo-

vat Boha, jehož nevidí (srov. 1 Jan 4,20).

7) Když Ježíš hovoří o náročnosti odpovědi na povolání k následování, nezastírá před nikým, že toto následování je úzce spjato s obětí, a to relativně často také s obětí nejvyšší. Svým učedníkům říká zcela otevřeně: *Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho ...* (Mt 16,24-25)

Marek podtrhuje, že Ježíš spolu s učedníky zároveň povolal také zástup, že ke všem hovořil o požadavku sebezapření, které zavazuje každého, kdo se rozhodne jít za ním. Mluvil o přijetí kříže a o ztracení vlastního života kvůli Ježíšovi a kvůli evangelium (srov. Mk 8,34-35). To všechno Ježíš říkal poté, co hovořil o svém nadcházejícím utrpení a o své blížící se smrti (srov. Mk 8,31-32!)

8) Současně Ježíš vyhlašuje za blahoslavené ty, kdo jsou pronásledováni kvůli Synu člověka (srov. Lk 6,22). *Radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu, tak přece pronásledovali proroky, kteří byli před vámi.* (Mt 5,12)

A my se ještě jednou ptáme: Kdo je ten, který s takovou autoritou volá, abychom ho následovali, který předpovídá, že budeme muset snášet urážky, nenávist a pronásledování nejrůznějšího druhu (srov. Lk 6,22), a který zároveň slibuje nebeskou odměnu? Takto mohl hovořit jedině Syn člověka, který měl zcela jasné vědomí toho, že je Božím Synem. V tomto smyslu mu také porozuměli jeho apoštolové a učedníci, kteří nám vyprávěli jeho životní příběh a sdělili nám jeho zjevení i jeho poselství. V tomto smyslu mu chceme porozumět i my, a proto opakujeme spolu s Tomášem: *Pán můj a Bůh můj!*

Chraňte se před ďáblou tvůrčí. On nás svádí nejen žádostivostí těla a lákadly tělesného života. Do pšenice víry zasévá plevel falešných nauk a usiluje tak o to, aby zničil setbu pravdy. Komu nemůže ublížit zlými skutky, toho chce zničit bezbožnými bludy.

Papež Lev Veliký

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Začal jsem hledat pravdu

Když jsem byl koncem roku 1993 přemístěn do Namuru, setrval jsem ve své vzpouře. Může to dosvědčit jedna osoba, která mě chodila navštěvovat. Poznal jsem ji krátce po příchodu do Namuru a stala se mou skutečnou přítelkyní.

Začal jsem hledat pravdu. Když jsem se s ní seznámil, byl jsem u protestantů, i když jsem byl vychován v katolické víře. Dokonce jsem se seznamoval i s islámem. Nějakou dobu jsem navštěvoval biblické kurzy. Moje navštěvovatelka se mnou hovořila stále o Bohu, o Ježíši, o Matce Boží, ale já jsem byl vždy jiného názoru než ona. Dívala se na mne, když jsem byl násilnický a vyhrožoval jsem, nikoliv jí, ale hlídačům a jiným vězňům. Ale nevzdávala to, i když mě vídala v hrozném stavu (pod vlivem velmi silných léků). Došlo to tak daleko, že jsem byl z kázeňských důvodů přeložen na určitou dobu do věznice v Tournais. Nevěděl jsem proč: už jsem si na nic nevzpomínal... Tam jsem ještě intenzivněji přemýšlel a rozhodl jsem se, že změním svůj život. Řekl jsem si: »Ke všemu, co dělám nebo co jsem udělal, mě dohnal Satan! A Satan= alkohol, drogy a všechno dohromady = smrt a nesmysl!«

Když mě k sobě zavolal vězeňský lékař, řekl jsem mu: »I kdybych před vámi padl na kolena, nedávejte mi už žádné léky, jsem závislý na drogách a na alkoholu, chci naráz přestat.« Zpočátku jsem velice trpěl: tři měsíce jsem dostával denně epileptické záchvaty kvůli náhlému vysazení, ale vydržel jsem to. Účastnil jsem se shromáždění anonymních alkoholiků a chodil jsem do kaple na katolické mše. Aniž jsem to pozoroval, pomalu jsem se vracel k Bohu. ... Bůh mě nikdy neopustil, jen já jsem se od něho odvrátil, abych se přidal k andělu svůdci! Zůstal jsem v Tournais deset měsíců. I když jsem nic nebral, nemohu říct, že bych byl na konci té doby úplně uzdraven, protože z alkoholu a drog se nikdo úplně nevyléčí, je to smrtelná, nevyléčitelná choroba. Jediná možnost, jak jim uniknout, spočívá v úplné abstinenci. Byl jsem však na dobré cestě.

Když jsem byl opět v Namuru, dostal jsem ihned dobrou práci: jako »služba na křídle« měl jsem na starosti celé jedno křídlo věznice. Začal jsem pracovat také v nemocničním oddělení (uklízeč) a byl jsem pyšný, že měli ke mně tolik důvěry. Myslím, že moje navštěvovatelka byla udivena mou proměnou, protože jsem se s ní modlil, na zdi mé cely visel kříž, růženec a náboženské obrazy.

Jednoho dne jsem mluvil s jedním řeholníkem a řekl jsem mu: »Satan mě měl ve své moci, ale už mě nedostane!« Jakou výzvu

jsem mu tím nabídl! A hned jsem to pocítil: nejméně jeden týden mi dával poznat, že je při mně, protože každý den, když jsem se kladl na lůžko, věděl jsem, že se tlačí do mne, i když jsem nic neviděl; cítil jsem ho na svém těle a působilo mi to takovou bolest, až jsem myslel, že budu explodovat! Modlil jsem se k Pánu Ježíši a říkal jsem: »Pane, ty jsi silnější, prosím tě, ať odejde!« A pokaždé jsem cítil, že démon mě opouští, a v míře, v jaké mě opouštěl, jsem pociťoval blaho. Tyto útoky trvaly několik dní, ale pak mě přece opustil, protože Ježíš je silnější; on je více než pouhý Vítěz! Děkuji, Pane!

Asi čtrnáct dní později kladl jsem se opět jak obvykle mezi 20. a 21. hodinou na lůžko, viděl jsem, jak se mé tělo zvedá až ke stropu. Dostal jsem veliký strach a prosil jsem Boha, aby mě položil zpět na lůžko; on vyslyšel moji prosbu: zcela pomalu jsem se snesl opět na lůžko. Řekl jsem to svému zpovědníkovi a on mi odpověděl, že přichází do cel, aby posílil vězně, ale tentokrát jsem to já, kdo posiluje jeho. Řekl mi: »Neříkám, že jsi svatý, ale takové zážitky prožívají světci.«

O něco později, nevím, kolik času uplynulo, jsem usnul a měl jsem sen: Byl jsem v nějakém vězení, které neznám; bylo to volné vězení, které jsem mohl opustit a procházet se, kdy jsem chtěl. Opustil jsem je s žebráckou mošnou na rameni, nevím proč a ani nevím, co jsem chtěl dělat. Přišel jsem na náměstí z hladkého betonu a vzal jsem ze své mošny tři ploché, kulaté kameny podobné gramofonovým deskám. Položil jsem je do trojúhelníku; pak jsem vzal bílé prostěradlo, které jsem položil přes tyto kameny a uviděl jsem bílý kouř, který vycházel spod prostěradla. Odstranil jsem prostěradlo a přeložil jsem jeden kámen; byl to ten, který byl po mé levici; když jsem se však postavil ve směru kamenů, byl to kámen po mé pravici, který jsem přeložil, a já jsem spatřil tvář Krista s trnovou korunou. Byl tak krásný...! Položil jsem se na zem, obrátil svou tvář k němu a řekl jsem: »Konečně jsi zde!« A probudil jsem se.

Od té noci se často stává, že vzpomínám na tuto tvář. Tvář, která vůbec nevyjadřovala bolest. Ježíš mi nic neřekl, ale jeho oči byly tak krásné, tak naplněné láskou, že mi řekly všechno. Ježíš otrásl mým životem: věděl jsem, co musím nyní udělat.

Mohu nyní všem potvrdit, že Ježíš skutečně existuje, protože jsem ho viděl!...

Mluvil jsem s jedním duchovním, který přišel z Paříže, a předložil jsem mu tento sen. Řekl mi: »To nebyl sen, nýbrž tvář, znamení

nebe.« Znamení, na které jsem toužebně čekal celá léta. Od té doby se modlím z celého srdce, věřím skutečně v Boha, snažím se pomáhat druhým lidem. Těm, kteří mě prosí o radu, dávám radu písemně; obdržel jsem odpovědi, ve kterých mi bylo řečeno, že jim můj dopis udělal velmi dobře. Potkal jsem jednu rodinu, která mě adoptovala za svého člena; nevynechám žádnou příležitost, abych k těm nebo k jiným promlouval o Bohu! Především děkuji Pánu, že vložil do mého srdce své odpuštění. Protože i když jsem obdržel několik trestů, z nichž ten nynější je nejdělsí, bylo to proto, že ve mně přebývala nenávisť!

10. ledna 2000 bylo třetí výročí založení naší skupiny anonymních alkoholiků; v našem vězení patřím k zakládajícím členům. Jsem mimo to kostelníkem. Nyní se se mnou dějí jen dobré věci! Přirozeně, jako každý člověk nejsem dokonalý, mám svá pokušení a představy, které si neumím vysvětlit. Jsem si jist, že moje navštěvovatelka je nyní hrdá na to, co se se mnou stalo. Měla tolik odvahy, aby mě doprovázela až k bodu, na kterém nyní jsem. Až budu jednoho dne volný, mám vroucí přání co nejčastěji vyprávět dětem o Bohu (cítím v sobě tuto potřebu) a dospělým samozřejmě také.

Na naléhání mé navštěvovatelky napsal jsem v listopadu 1997 časně ráno své první svědectví. Já, který jsem si myslel, že toho nejsem schopen, napsal jsem to jedním dechem. V 8.45 jsem byl hotov!

Od mého obrácení uplynuly tři roky, tři roky pokoje, radosti a svobody! Jsem šťastný, že cítím v srdci Ježíšovu přítomnost! Svobodným duchem!

Jednoho večera přišel ve 20 hodin dozorce, aby s potutelným úsměvem zamkl dveře mého »kláštera«. Řekl jsem mu: »Můžeš tyto dveře zamknout, ale já jsem snad šťastnější než ty.« Odpověděl: »Jak to?« Řekl jsem: »To, co zamykáš, je obal! Já mohu jít, kam chci; mého ducha nemůžeš zavřít, nemůžeš mu zabránit, aby se modlil nebo psal; v tom mi nemůžeš bránit.« Odešel a možná si pomyslel, že jsem se zbláznil, ale jsem si jistý, že ničemu nerozuměl!

Liturgická čtení

Když se mě ptají, jak se mi daří, odpovídám: »Velice, velice dobře!« a využívám přítomný okamžik tím nejlepším způsobem.

Po jedné návštěvě, kterou vykonal ve vězení jako každoročně náš biskup, opsal a poslal jsem mu moje svědectví, ono první svědectví, které jsem sepsal. Neobdržel jsem žádnou odpověď. Po deseti měsících mě dal předvolat ředitel do své kanceláře a řekl mi: »Biskup André-Mutien Léonard tě přijde navštívit.« Byl jsem velice překvapen a zeptal jsem se, proč. Na svůj dopis jsem již zapomněl... Měl jsem radost spolu s neklidem v srdci. Nemyslel jsem na své svědectví. Řekl jsem si: »Přijde ke mně takový významný člověk, a já jsem tak malý!« Nepokoušel jsem se klást si mnoho otázek. Uvedl jsem svou celou do pořádku, připravil jsem kávu do své termosky pro případ, že by měl chuť napít se kávy. Nevěděl jsem, jak se přijímá biskup! Byla to pro mne velká radost. V kanceláři dozorce našeho oddělení jsem čekal na jeho příchod. Pak jsem uviděl ředitele, který doprovázel biskupa. Když nás ředitel představil, nechal mě s biskupem Léonardem o samotě. Pozval jsem ho do svého »kláštera«. Projevil mi ihned svou důvěru a posadil se na moji postel. Vzal si šálek kávy, kterou jsem mu nabídl, a začali jsme spolu hovořit, jako bychom se znali již dlouhou dobu. Všiml jsem si, že má v ruce moje svědectví, a položil mi několik otázek k mému snu, který jsem popsal. Odpověděl jsem mu bez těžkostí, protože tento sen byl pro mě stále živý. Poslední otázka, kterou mi položil, byla, zda jsem poznal význam a způsob, jakým byly položeny kameny. Odpověděl jsem: »Nejsvětější Trojice.« Modlili jsme se spolu. Než odešel, řekl mi, že mám krásné poslání, které mám splnit. Dal mi požehnání a objal mě. Byli jsme spolu asi hodinu. Ještě jsem ho kousek cesty doprovodil - až k mřížím. Je to pro mne opravdu krásná vzpomínka...

Pán mi dal milost odpuštění. Já jsem odpustil všem lidem, kteří mi udělali něco zlého, a budu také odpouštět všem, kteří mi něco zlého udělají. Ale nevím, zda ti lidé, kterým jsem ublížil já, budou moci odpustit mně... Všechno, co vím, je, že Bůh mi odpustil! Moje násilnosti patří minulosti, s těmi je nyní konec! A slíbil jsem, že když mě někdo udeří, nebudu ránu vracet. Udělal jsem tuto zkušenost s jedním ze svých dobrých kumpánů. Jednoho dne, když jsme se spolu opět zbytečně hádali, praštil mě z ničeho nic pěstí. Můj Bože, kdyby to byl udělal před několika lety, myslím, že by skončil v nemocnici nebo i v márnici! Ale s Boží milostí tomu nyní bylo tak, že jsem se na něho podíval a zeptal se: »Proč jsi to udělal? Víš přece, že rány neoplácím!« On mi řekl: »Ano, vím, a nechtěl jsem tě praštit.« Vrátil jsem se do své cely, abych poděkoval Ježíši, že mi dal takovým způsobem zareagovat. Za pět minut přišel kumpán do mé cely a prosil mě o prominutí. Odpověděl jsem mu: »Odpustil jsem ti to už dříve.«

Ano, bratři a sestry, i ve vězení nenásilnost přemáhá násilí.

(Pokračování příště)

Poutní slavnost Panny Marie Karmelské v Bystřém u Poličky se koná v neděli 15. července 2001. Mše sv.: v 7.00, v 9.00 a v 11.00 hod.

Neděle 1. 7. - 13. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19, 16b.19-21
Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
2. čt.: Gal 5,1.13-18
Ev.: Lk 9,51-62

Pondělí 2. 7. - ferie

1. čt.: Gn 18,16-33
Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.10-11
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mt 8,18-22

Úterý 3. 7. - svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19-22
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 20,24-29

Středa 4. 7. - nez. pam. sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské

(v Čechách: památka sv. Prokopa)
1. čt.: Gn 21,5.8-20
Ž 34(33),7-8.10-11.12+15
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)
Ev.: Mt 8,28-34

Čtvrtek 5. 7. - slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1-3a
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 2 Kor 4,1-2.5-7
Ev.: Lk 10,1-9

Pátek 6. 7. - nez. pam. sv. Marie Gorettiové

1. čt.: Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67
Ž 106(105),1-2.3-4a.4b-5
Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,9-13

Sobota 7. 7. - sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Gn 27,1-5.15-29
Ž 135(134),1-2.3-4.5-6
Odp.: 3a (*Chvalte Hospodina, protože je dobrý. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,14-17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO

	1.7.	2.7.	3.7.	4.7.	5.7.	6.7.	7.7.
Antifona	812	826	1673	1722	1722	889	1666
Žalm	783	783	786	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	827	1673	1415	1420	889	1666
Antifony	813	828	1413	1416	1421	890	906
Žalmy	813	828	813	813	813	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1674	1416	1421	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	702	831	1413	1416	1421	894	1669
Prosby	817	831	1675	1724	1422	894	1655
Záv. modlitba	702	832	1413	1416	1422	1426	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	792	862	1264	895	910
Antifony	818	833	848	863	1422	895	910
Žalmy	818	833	849	863	1265	895	911
Krátké čtení	820	835	1676	865	1422	898	913
Záv. modlitba	702	835	1413	865	1422	898	913

Nešpory: SO

Hymnus	807	821	837	1413	1423	1423	900	915
Antifony	808	822	838	1413	1719	1424	900	916
Žalmy	808	823	838	1678	1719	1729	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1680	1424	1424	903	918
Ant. ke kant. P. M.	702	703	840	1414	1420	1424	904	703
Prosby	811	826	841	1681	1425	1425	904	18811
Záv. modlitba	702	702	841	1413	1422	1422	1426	703
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Aurelius Augustinus: O LŽI A JINÉ ÚVAHY

Šest traktátů sv. Augustina, které pojednávají nejen o lži, ale také o dalších problémech lidstva. V češtině vycházejí tyto texty vůbec poprvé.

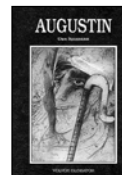
Akcent, váz., přebal, A5, 264 stran, 185 Kč

Uwe Neumann: AUGUSTIN

Monografie o sv. Augustinovi. Autor se zabývá nejen životem a filozofií velkého světce pozdní antiky, ale snaží se také zachytit ráz doby, kterou Augustin významně ovlivnil. V závěru knihy najde čtenář časovou tabulku, která je stručným přehledem Augustinova života. Je připojeno několik svědectví, která dokreslují velikost světcovy osobnosti.

VOLVOX GLOBATOR, váz., přebal, A5, 136 stran, 199 Kč

Aurelius Augustinus: VYZNÁNÍ

Snad nejznámější dílo sv. Augustina. Vyznání lze rozdělit na dvě části: V první části (knihy I-IX) vyznává Augustin svá poblouzení s nedostižnou pokorou. Vyznává i Boží milosrdenství s vděčností hodnou následování. Ve druhé části (knihy X-XIII) vyznává moudrost a velikost Božího díla v lidské duši a ve stvoření světa. V první části milost ničí a proměňuje člověka starého, v druhé milost buduje a povznáší člověka nového, a to až k jeho spočinutí v Boží náruči. Kniha je přetiskem vydání Ladislava Kuncíře z roku 1926.

Kalich (v Kalichu čtvrté vydání), váz., B6, 568 stran, 258 Kč

AURELIUS AUGUSTINUS - ŘÍMAN, ČLOVĚK, SVĚTEC

Úvodní studie prof. Radislav Hošek

Autor úvodní studie prof. Hošek vybral pro tento svazek převážně díla Augustinova nejstaršího období, která dosud do češtiny přeložena nebyla. Nacházíme v nich odpovědi na mnohé dodnes aktuální otázky, jako je podstata zla, svobodná vůle, Boží milost, působení iracionálních sil, význam manželství apod. Spisy jsou přeloženy vesměs v úplnosti.

Kniha vychází z a finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Zlatého fondu humanitní literatury.

Vyšehrad, váz., přebal, zúž. A5, 352 stran, 298 Kč

KAMÍNKY (1. A 2. DÍL)

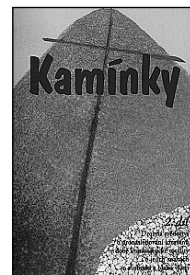
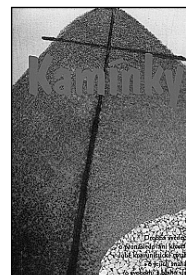
Drobná svědectví o pronásledování křesťanů v době komunistické totality i o jejich snahách o svobodu a blaho vlasti. Otištěná svědectví jsou připravena z korespondence (převážně krátké výňatky), která byla na výzvu Mons. Karla Otčenáška zaslána královéhradeckému biskupství. Jde o pokus ukázat, jak totalitní tlak doléhal na jednotlivé skupiny, profese a stavy. Cílem knihy je posloužit především pro povzbuzení a růst svornosti, lásky a katolického (univerzálního) přátelství. Publikace nechce vést k nenávisti vůči tomu, kdo zmiňované zlo způsobil. Ale chce odpustit a probudit dobrou vůli i na druhé straně, a to bez naivity a slepé nekritičnosti vůči pokryteckému podbízění.

Vydáno ve spolupráci s komisí Iustitia et Pax (Spravedlnost a mír) při České biskupské konferenci pod patronací Mons. ThLic. Karla Otčenáška, iniciátora této práce.

*Biskupství královéhradecké,
brož., A5,*

1. díl - 220 stran, 69 Kč;

2. díl - 220 stran, 79 Kč

Matica cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 779 00 OLOMOUC 9

Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matica cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Višek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matica cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlomcm@iol.cz; <http://www.matecmm.cz/svetlo>). Na této adrese přijímáme objednávky týdeníku i knih. Registracní značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.